

Kapitola třetí

Suttonovo smíšené zboží

Příštího rána Hedy vzbudilo tlumené *crrrrrrrrrr* telefonu v přízemí. Pomalu otevřela jedno oko a spatřila, jak už se do pokoje vkrádá sluneční svit. K zádům se jí tiskl schoulený Spencer a tiše pochrupoval. V Hedy hrklo a veškerá ospalost z ní okamžitě vyprchala, když si na jednu vzpomněla, co se stalo předchozího večera.

NAJDĚTE MĚ.

Dívka se roztrásla a přitáhla si přikrývku až pod bradu. Když před jejíma očima kdovíco začalo psát zprávu do prachu, tolik ji to vyděsilo, že rámeček se zapištěním upustila a utekla zpátky do ložnice, kde za sebou s prásknutím zabouchla dveře. Vrhla se ke Spencerovi do postele a ležela úplně bez hnutí, zatímco jí hlavou vířily myšlenky. Nejdřív se něco pohybovalo v podlaze a teď je v domě nějaký duch, který chce, aby ho našli. Hedy na duchy ani nevěřila, problém byl ale v tom, že tenhle duch podle všeho věřil v ni. Právě když se snažila sebrat dostatek odvahy a vstát, aniž by vzbudila Spencera, ozvaly se z chodby kroky dědečka Johna. „Hedy! Spencere! Volají rodiče.“

Spencer se v mžiku probudil, a než mu Hedy stihla cokoliv říct, vyskočil z postele ještě napůl zamotaný do peřiny. „Já s nimi chci mluvit první!“

Hedy se nechtělo v pokoji zůstat o samotě, a tak vyrazila za ním. Dědeček John na ni čekal, zatímco Spencer bral schody dolů po dvou. „Vyspala ses dobře?“ zajímal se.

Zaváhala. Bude se dědeček kvůli tomu, že do toho pokoje šla, zlobit? Bude si myslet, že se zbláznila, a řekne rodičům, aby se vrátili dřív? Když to udělají, možná už nedostanou příležitost jet na další vykopávky. Nemůže ohrozit šanci, že se s nimi jednoho dne podívá do Egypta. Proto jen přikývla, chytila se dědečka pevně za ruku a začala na dům pohlížet novými očima.

„Ne!“ říkal právě Spencer do telefonu. „To Hedy spala v *mojí* posteli, tak strašně se bála!“

Dědeček John se na Hedy otočil a pozvedl své husté šedé obočí.

„Spencer v noci dostal strach, tak jsem mu chvíli dělala společnost,“ zalhalala a okamžitě se začala cítit provinile.

„Nic... vás v noci neobtěžovalo?“ zeptal se dědeček John.

Mám mu to říct? uvažovala na moment Hedy, ale pak si to rozmyslela. „Ne, bylo to v pohodě.“

Dědeček se uklidnil. „To je dobře. Co říkáš na vejce na měkko k snídani?“

Když se dědeček vydal do kuchyně, Spencer Hedy přivolal k sobě. Zakryl spodek velkého telefonního sluchátka rukou a zašeptal: „Můžu mámě říct o té věci v podlaze?“

„Ne, neříkej jí to,“ odpověděla Hedy rovněž šeptem. „Neměli jsme tam přece vůbec chodit. Jo, a musím ti říct ještě o něčem dalším.“

„O čem?“

Hedy si od něj vzala sluchátko. „Až pak.“

„Hedy,“ strachovala se máma, „vážně jsi v noci spala ve Spencerově posteli? Děje se něco?“